

Hoofdstuk 1

“Qelarha, één ding moet je goed begrijpen: elfen zijn gevaarlijk. Zorg dat je nooit in hun handen valt. Beloof je dat?” Roshya kijkt haar aan totdat ze knikt ten teken dat ze het heeft begrepen.

“Maar hoe doe ik dat dan?”

Daar heeft Roshya een simpel antwoord op: “Het zijn hun ogen. Sta nooit toe dat een van hen je in de ogen kijkt. Als dat gebeurt, ben je verloren. Zo brengen ze de lathrain tot stand, dat weet ik zonder enige twijfel.”

“Lathrain?”

“Zo noemen zij dat. Het is het enige woord dat ik van hun taal ken. Ik weet niet wat het precies betekent, maar ik weet wel dat mensen die bij ze zijn geweest er altijd naar blijven verlangen. En dat terwijl we ook bang blijven. Dat gaat nooit meer weg.”

Qelarha heeft bijna rillend zitten luisteren en wou dat ze niets gevraagd had. Het verhaal is op zichzelf al angstaanjagend genoeg, maar het is de toon van Roshya's stem die haar koud om het hart is geslagen. Zoiets heeft ze nog nooit meegemaakt en ze wil het ook nooit meer.

Haar tante ziet hoe ze is geschrokken en pakt haar hand: “Maak je niet al te veel zorgen, liefje. Jij weet nu in ieder geval wat je niet moet doen. Dat is al meer dan de meesten weten. Kom, laten we verder gaan oefenen, dan voel je je snel beter.”

Qelarha is al de hele middag bezig met het leren hoe je een verband legt. Het is verschrikkelijk moeilijk en ze kijkt jaloers toe hoe soepel haar tante het doet. Zelf zal ze het nooit zo perfect kunnen, en dat terwijl ze dolgraag net als Roshya heler wil worden. Als ze het echter zelf nogmaals moet proberen, gaat het wonder boven wonder in één keer goed, of in ieder geval bijna.

“Morgen weer?” vraagt ze Roshya. Die lacht haar zachte lach en het valt Qelarha ineens op dat ze nooit voluit lacht.

“Als jij dat wil,” antwoordt haar tante terwijl ze haar over het haar strijkt. “Ik vind dat je het prima gedaan hebt, hoor. Kom, het wordt al laat: ik breng je naar huis.”

Qelarha wil protesteren dat het niet nodig is, zonder er de kans toe te krijgen. Roshya heeft haar sjaal al omgedaan en staat bij de deur te wachten. Ze vindt het behoorlijk vreemd. Waarom zou iedereen zich ineens zorgen moeten maken over haar veiligheid? Ze kent iedereen in Huynse en er is hier niemand die haar kwaad zou willen doen. Bovendien is ze bepaald geen klein kind meer... Dan beseft ze dat dit precies het probleem is: ze wordt ouder. Elfen nemen nooit kinderen mee, zoveel weet ze ook wel.

Dan slaat de angst haar weer om het hart: ze begrijpt nu een beetje beter waarom haar moeder de laatste tijd zo paniekerig doet als ze alleen op pad wil. Gelukkig is de angst van korte duur: Roshya is bij haar, dan voelt ze zich altijd veilig en op haar gemak. Roshya is haar lievelingstante en ze begrijpen elkaar wonderwel. Aan een half woord hebben ze vaak voldoende. Ze kijkt glimlachend naar haar tante en pakt haar hand alsof ze een klein meisje is, voor even volkomen gelukkig.

Helaas is het geluk van korte duur. Ze zijn nog maar net onderweg als ze twee dorpsgenoten tegenkomen. Deze staan een moment stil, hun gezichten verstrakken en Qelarha weet dat ze Roshya het liefst zouden negeren. De weg is daar echter te smal voor: de twee vrouwen moeten hen wel begroeten, met het kleinste hoofdknikje dat ze zich kunnen veroorloven zonder grof over te komen. Roshya reageert hier uiterlijk niet op, maar Qelarha weet al maar te goed hoeveel pijn het haar doet.

Het is immers niet eerlijk: Rosya is de liefste, meest behulpzame persoon die er bestaat. In haar hoedanigheid als heler van het dorp helpt ze iedereen, ongeacht hoe ze zich tegenover haar gedragen. Maar de dorpsbewoners behandelen haar als een stuk vuil. De twee vrouwen snellen hun voorbij alsof ze besmettelijk is. Qelarha kan dit soort onrecht niet aanzien en moet zich inhouden om geen dingen te zeggen waar ze later spijt van krijgt.

Roshya merkt haar boosheid en schudt lichtjes haar hoofd.

Maar het is te laat. De uitdrukking op het gezicht van een van de vrouwen, alsof ze iets vies heeft geroken, maakt Qelarha nog bozer dan ze al was. Ze heeft echter de tegenwoordigheid van geest om niet uit te vallen. In plaats daarvan draait ze zich om en begroet de dames poeslief: "Dag, mevrouw Lihmsdochter. Dag, tante Wydja." Dit laatste komt er tussen opeengeklemden kaken uit: ze moet dat secreet wel 'tante' noemen, omdat ze de beste vriendin van haar moeder is, maar anders... Dan gaat ze verder met het stapelen van hete kolen op het hoofd van haar twee dorpsgenoten: "Hoe gaat het met uw man? Heeft Roshya's kompres goed gewerkt?"

Wydja's gezicht wordt vuurrood. Ze trekt een zuinig mondje en zegt: "Ja. Hij is echt veel beter, dank je Roshya."

Het voelt als een triomf voor Qelarha. Trots als een pauw vervolgt ze haar weg naast haar tante.

Roshya zucht echter en brengt haar met een plof terug in de werkelijkheid: "Liefje, je weet toch dat wat je net zei nergens goed voor is?"

Wrevelig trekt ze met haar schouder. Ze weet heel goed dat Roshya gelijk heeft; wie weet werkt het zelfs averechts. Maar dat maakt het niet makkelijker om de situatie te accepteren. Het liefst zou ze in haar boosheid stampvoeten, of die twee achterna rennen om ze verwensingen naar het hoofd te slingeren. Er staan tranen in haar ogen van onmacht.

Roshya slaat een arm om haar heen: "Het is al goed, meiske. Kom maar."

De lol is er nu wel af voor Qelarha, totdat ze een bekende stem hoort: "Hee, Qelly, dondersteen!"

Haar gezicht licht op: het is Tijman, de zoon van de molenaar en de beste vriend van haar oudste broer Brenn. Hij is haar lievelingspersoon in heel Huynse, op haar familie na. Elke keer als ze hem ziet, dansen duizenden vlinders in haar buik. Hij is zo knap! Zijn ogen zijn zo blauw als het meertje bij de rivier en ze zou erin kunnen verdrinken, zo graag kijkt ze ernaar. Eigenlijk vindt ze alles aan hem geweldig: zijn stralende lach, zijn humor, zijn glanzend bruine haar. En zijn handen, natuurlijk. Ze zou er alles voor geven om erdoor gestreeld te worden, over haar gezicht, of misschien over een arm. Alleen zal ze daar een paar jaartjes op moeten wachten. Hij is al achttien, zij bijna veertien, maar als zij wat ouder is, maakt dat leeftijdsverschil niets meer uit. Haar vader is immers ook ouder dan haar moeder.

"Dag, mevrouw Brennsdochter," groet de jongen beleefd.

Dat is nog een van de redenen dat Qelarha zo gek op hem is. Hij is een van de weinigen in het dorp die normaal doen tegen haar tante.

"Zal ik Qelarha verder meenemen? Ik ga toch die kant uit, kijken of Brenn ook thuis is."

Qelarha's hart maakt een sprongetje en Roshya glimlacht.

"Graag zelfs. Scheelt mij weer een wandeling."

Roshya neemt afscheid van hen en gaat terug naar haar eigen huis.

"Wat was dat nou zonet?" vraagt Tijman. "Je had een gezicht als een donderwolk, helemaal niets voor jou."

Hoewel Qelarha een beetje gevleid is dat hij het heeft opgemerkt, schokschoudert ze wrevelig:

"Ach, niks. We kwamen mensen tegen en ze deden een beetje naar tegen mijn tante."

"Oh. Ja, dat, nou..." Tijman, die de situatie kent, weet duidelijk niet hoe hij hierop moet reageren.

Qelarha haast zich om te verzekeren: "Je hoeft niets uit te leggen, hoor. Ik weet het al. Brenn heeft het me verteld."

Dat klopt. Toen haar tante niet werd uitgenodigd op de naamgeving van het dochtertje van Glenna en Tan – terwijl ze nota bene het leven van zowel moeder als kind had gered – had Qelarha het helemaal gehad. Woedend wilde ze zelf ook niet gaan, maar ze werd door haar moeder gedwongen. Die avond is Brenn, die zag hoe moeilijke ze het ermee had, bij haar komen zitten en heeft het haar verteld.

“Je weet toch dat Roshya een elvelaar is? Maar je weet niet wat dat betekent, toch? Nou, het zit zo: onze tante heeft bijna acht jaar bij de elfen geleefd.”

Ze was verbijsterd geweest. “Wat? Waarom zou ze dat willen?”

“Nee, Qelly, zo zit dat niet. Het was niet haar keuze. Ze ... moest op de een of andere manier. Maar hoe het precies zit, weet niemand,” legde Brenn geduldig uit.

“Ja, maar ... Waarom behandelen mensen haar dan zo? Het was toch niet haar schuld?”

Brenn kon slechts hulpeloos zijn schouders ophalen. Hij was duidelijk slecht op zijn gemak, want niemand praat graag over elfen. Ze zijn anders en leven in een wereld die voor mensen onbekend is en die ze allemaal vrezen. Dat ze daarbij ook wel eens een jonge man of vrouw meenemen maakt hen alleen maar nog afschrikwekkender.

Een paar dagen later loopt Qelarha naar de brink, waar haar vriendin Ylvy woont. Ze wil vragen of Ylvy mee komt aardbeien plukken. Die zijn nu rijp en omdat het veldje binnen de dorpsmuur ligt mogen ze er alleen heen.

Ondanks dat ze er regelmatig komt, blijft Qelarha onder de indruk van het prachtige huis waar haar vriendin in woont. Haar ouders horen dan ook bij de rijken van het dorp, daarom wonen ze aan de brink. Hun tuin heeft een kenmerkende geur, die Qelarha erg aangenaam vindt: een mengsel van zaagsel en gebak. Ylvy's vader is meubelmaker, de beste in de wijde omtrek; zijn werkplaats staat achter in de tuin, in een apart gebouwtje. Haar moeder is banketbakster en maakt de mooiste taarten die men maar kan bedenken. Ze werkt vanuit hun grote keuken thuis en daar gaat Qelarha nu heen.

Ze klopt niet aan, maar blijft in de deuropening staan totdat de moeder van Ylvy haar opmerkt. Qelarha wil haar niet laten schrikken: ze veert namelijk altijd bij elk geluidje op.

Ylvy's moeder glimlacht vriendelijk wanneer ze zich omdraait en haar ziet staan.

“Qelarha, lieverd, hoe lang sta je al daar?”

“Niet lang, hoor, mevrouw Monsdochter. Eh, Delewa,” herstelt ze zich, wetende dat Ylvy's moeder niet graag bij haar achternaam wordt genoemd, zelfs niet door een kind. “Is Ylvy thuis? Ik wou vragen of ze mee komt aardbeien plukken.”

“Sorry, meisje, vandaag niet. Ik heb haar hulp heel hard nodig met alle bestellingen. Ze is nu in de bijkeuken bezig.”

“O.” Qelarha is teleurgesteld, maar herstelt zich snel. “Zal ik anders meehelpen?” vraagt ze met hernieuwde hoop. “Dan is ze eerder klaar en kunnen we nog even gaan. Het wordt toch pas laat donker.”

Delewa schudt haar hoofd.

“Nee, dank je, meisje. Het is lief aangeboden, maar jouw moeder vindt het nooit goed. Weet je wat? Kom binnen, dan roep ik Ylvy en kunnen jullie even samen zitten met een kopje thee en een lekker koekje. Ze is toch aan pauze toe.”

Ze gaat naar de bijkeuken en zegt zacht de naam van haar dochter, terwijl Qelarha de keuken inloopt en aan tafel gaat zitten. Dat zou ze eigenlijk niet mogen. Delewa had gelijk toen ze zei dat haar moeder het niet goed zou vinden als ze Ylvy meehielp. Maar haar moeder heeft nooit een goede reden gevonden om haar rechtstreeks te verbieden bij haar thuis te komen, en Qelarha doet alsof haar neus bloedt als het ter sprake komt. Het maakt haar niet uit dat ze de enige is die wel eens bij mevrouw Monsdochter en meneer Mittelzoon op de thee komt.

Ylvy komt de bijkeuken uit en schenkt haar een verlegen glimlach. Qelarha neemt dat niet persoonlijk, zo is Ylvy gewoon. Daarin lijkt ze erg op haar ouders en het maakt Qelarha niets uit. Ylvy is een geweldige meid, je moet haar alleen maar een beetje uit haar schulp lokken. Dat lukt haar meestal wel en dan hebben ze de grootste lol samen. Het is alleen jammer dat zo weinig andere meisjes bevriend met haar zijn. De jongens laten haar helemaal meestal links liggen, terwijl ze zo mooi is om te zien. Dat krijg je wel vaker met elvelaarskinderen: die horen er zelden bij.

“Dyll kwam weer langs,” vertelt Ylvy terwijl ze twee mokken thee inschenkt en op de tafel neerzet.

“O? Wat wilde hij deze keer dan?”

Qelarha onderdrukt een lach. Dyll is de enige jongen die zich niets aantrekt van alle roddels. Hij heeft een hevige kalverliefde voor Ylvy opgevat en probeert haar op zijn eigen onhandige manier het hof te maken.

Ylvy lacht zacht en antwoordt: “Hij had bloemen voor me.”

“Oooh, wat schattig!”

“Ja, best wel. Alleen, hij was erop gaan zitten. Hoe hij dat voor elkaar heeft gekregen weet ik ook niet. Ze zagen er niet uit. Ik heb maar gezegd dat ik ze ga drogen, anders was het zo zielig!”

Beide meisjes beginnen te grinniken en houden hun handen voor hun mond. Delewa kijkt scherp op, maar ontspant weer als ze ziet waar het geluid vandaan komt. Ze is altijd zo schrikkerig en Ylvy's vader ook. Dat komt door hun verleden en hun kinderen houden daar altijd rekening mee. Qelarha ook, zij is er vanwege haar tante toch al aan gewend om zich een beetje in te houden.

Ze neemt een hap van de koek die voor haar ligt en verandert van onderwerp: “Heb je je ouders al gevraagd of je dit jaar weer met ons mee mag? Mijn vader en moeder vinden het goed, dat weet je.” Qelarha bedoelt de jaarmarkt. Ylvy's ouders gaan er nooit heen, daarom is ze al een paar keer met haar en haar familie mee geweest.

Ylvy glundert en zegt: “Ja, het mag. Mijn vader gaat zelfs een aantal poppenmeubeltjes maken voor mij om te verkopen. Daar kan ik dan mooi mijn zakgeld mee verdienen, zei hij.”

“Lief van hem.” Qelarha moet glimlachen. Dat is nou typisch meneer Mittelszoon. “En jouw moeder geeft ons vast weer van die lekkere gebakjes mee voor de reis. Je hebt echt de allerliefste ouders, weet je dat?”

Ylvy wordt rood, maar ontvangt het compliment met een verlegen lachje. Qelarha meent het helemaal. Ze kan niet begrijpen waarom men ze zo uitsluit, alleen maar omdat de ouders elvelaars zijn. Ze worden nooit ergens uitgenodigd, niet als gezin. De kinderen wel, maar dat is meer uit medelijden dan wat anders. Zelf gaan ze nooit ergens heen. Daarom gaat Ylvy elke keer met Qelarha en haar familie mee naar de jaarmarkt, anders kwam ze er niet. Zijzelf, haar broertje en haar zusje gaan met hun grootouders naar de festivals: Lichtfeest, Midzomer, Oogstfeest...

Dat laatste kan Qelarha een beetje begrijpen: Roshya kan ook niet goed tegen drukte, dat hoort erbij als men elvelaar is. Maar verder zijn het allemaal zonder uitzondering aardige, zachtmoedige mensen waar de rest van het dorp heel wat van zou kunnen leren. Wat Qelarha betreft zouden er best wel meer elvelaars mogen zijn.

“Psst, Brenn,” fluistert Qelarha vanuit haar slaapkamerraam. Haar broer was net bezig om stilletjes zijn visgerei bij elkaar te rapen, maar moet nu wel stoppen. Als zij hard gaat roepen, worden hun ouders nog wakker. Zijn gezicht verstrakt en het is haar duidelijk dat hij de bui al voelt hangen.

“Mag ik met jullie mee vandaag?” De enige reden dat Qelarha dit vraagt is dat Tijman naast hem staat te wachten. Brenn weet dit maar al te goed, de irritatie is van zijn gezicht af te lezen.

Hij kreunt teatraal en zegt op zijn beste grote-broerston: “Nee, Qelarha, je weet best dat je niet mee mag.”

Meestal zou zij hier genoegen mee nemen, maar vandaag is zij niet van plan om het erbij te laten zitten. Wie zou de kans laten schieten om een morgen door te brengen met haar grote liefde? Ja, haar broer is erbij en ja, ze gaan saai vissen. Maar zij moet en zal mee. Daarom fleemt ze met haar beste kleine-zusjesstem: "Aaaaah, Brenn, toe nou. Ik mag nooit mee en ik vind het zo gezellig. Laat me nou voor één keertje meegaan."

"Maar moeder heeft je hier nodig," werpt hij als laatste redmiddel tegen.

Alsof dat hem zoveel kan schelen, zelf trekt hij zich vanochtend ook niets van zijn taken aan.

"Nee, hoor. Ik heb gisteren de moestuin gedaan en vanmorgen heb ik vrij. Wrijden mag vandaag voor de kippen zorgen en ik hoef niets meer." Het is niet waar, of in ieder geval niet helemaal, maar ze zegt het met zoveel overtuiging dat Brenn haar gelooft. Hij geeft zich echter niet gewonnen.

"Moet je niet naar Roshya dan?"

"Tooooo?"

Brenn maakt zich op om nogmaals 'nee' te zeggen en weg te benen, wat zou betekenen dat zij wel moet achterblijven. Ze kan immers nooit snel genoeg de trap afkomen, niet zonder hun ouders wakker te maken. Alleen naar hun visstek lopen durft ze niet na alle verhalen die ze de laatste tijd te horen heeft gekregen. Ze zou dan immers in haar eentje het dorp uit moeten. Het is misschien nog geen Handelsdag, dus zouden er geen elfen in de buurt moeten zijn, maar je kan het nooit zeker weten met die wezens.

Dan lacht Tijman, haar redder in nood, haar prins op het witte paard. Hij slaat een arm om Brenn zijn schouders en zegt: "Ach, laat haar voor één keertje meekomen. Wat kan dat nou voor kwaad?"

Brenn probeert hem met gebaren duidelijk te maken dat hij dat absoluut niet wil, maar Qelarha laat het zich geen twee keer zeggen. In een mum van tijd is ze beneden, helemaal aangekleed. Een paar uur later zit ze zielsgelukkig naast Tijman bij de rivier te hengelen. Ze is heel zoet, heel stil behalve als ze hem om hulp vraagt bij van alles en nog wat. Niet dat ze die nodig heeft, ze heeft zelf al vaak genoeg gevist, maar ze zou gek zijn als ze geen gebruik maakt van deze geweldige gelegenheid om zijn aandacht te krijgen. Ondertussen heeft ze mooi drie dikke vissen binnengehaald, die haar vast en zeker zullen redden van de wraak van haar moeder voor het wegsluipen. Ondertussen zit Brenn zich de hele tijd te verbijten omdat hij zelf nog niets gevangen heeft. Het leven kan soms zo mooi zijn, denkt ze terwijl ze zich stilletjes zit te verkneukelen.

Ongeveer halverwege de morgen is het tijd om naar huis te gaan. Tijman staat zijn hengel in elkaar te klappen, maar ineens verstijft hij terwijl hij in de verte tuurt. Qelarha schrikt van de afwezige uitdrukking op zijn gezicht, vooral omdat ze zelf niets kan ontwaren in de richting waarin hij kijkt. Daarom trekt ze hem lichtjes aan zijn mouw.

"Tijman? Wat zie je daar?"

Hij schudt met zijn hoofd alsof ze hem wakker heeft gemaakt en produceert dan zijn stralende lach.

"Ach, niets. Ik zag wat glinsteren daarginds en vroeg mij af wat het was."

"Ik heb niets..." begint Qelarha, maar Brenn onderbreekt haar.

"Zie je ze nou alweer vliegen?"

Tijman grijnst terwijl zijn vriend in lachen uitbarst. Blijkbaar is dit wel vaker gebeurd. Brenn geeft hem een duw tegen de schouder.

"Misschien moet je eens naar mijn tante, je ogen laten nakijken."

"Dat zal ik doen," is het prompte antwoord. "Als jij je hoofd laat nakijken!"

Ze duwen wat heen en terug en even is Qelarha bang dat het in een worstelpartij zal ontaarden en dat ze nog later thuis zullen zijn. Maar al snel gaan de jongens lachend door met het opruimen van de spullen. Wanneer ze echter willen vertrekken, horen ze stemmen naderen.

Qelarha spitst haar oren om te proberen te achterhalen wie er aankomt, dan trekt Brenn haar achter wat struiken, uit het zicht van de weg. Even verderop verbergt Tijman zich eveneens. Zij wil vragen wat er

aan de hand is, maar haar broer fluistert scherp in haar oor: "Ssst! Elfen. Niet kijken." Zijn stem is zacht, gespannen; zijn angst klinkt er duidelijk doorheen.

Qelarha's hart begint er als reactie op te bonzen, ze is verstijfd van angst. Dan komen de stemmen dichterbij en vergeet ze haar schrik. Het is een prachtig geluid, helder en warm tegelijk. Ze kan niet verstaan wat ze zeggen, maar het is net muziek. Betoverd door de klanken wil ze zich oprichten om een glimp van de elfen op te kunnen vangen.

Brenn slaat een arm om haar **schouders** en dwingt haar om laag te blijven. Hij buigt zich over haar heen zodat ze zich niet meer kan bewegen. Hij zit zo dicht op haar dat ze zijn hart kan voelen slaan. Pas als de elfenstemmen helemaal uit het gehoor zijn laat hij haar los. Hij gaat staan, maar houdt een hand op haar schouder ten teken dat ze moet blijven zitten.

Als hij zich er eenmaal van vergewist heeft dat ze echt weg zijn trekt hij haar omhoog. Hij draait haar naar zich toe om haar in de ogen te kunnen kijken. Qelarha schrikt van zijn angstige, gespannen blik.

Hij strijkt geruststellend over haar wang en vraagt: "Hoe voel je je? Is alles goed?"

"Ja, natuurlijk." Zijn vraag verbaast haar. "Waarom zou het niet goed gaan?"

Hij kijkt haar nog even diep in de ogen, alsof hij haar gedachten wil lezen. Dan glimlacht hij eindelijk weer en verzucht: "Gelukkig!"

Zijn opluchting raakt Qelarha tot op het bot, ook al begrijpt ze niet waarom hij zo bang is geweest. Natuurlijk moesten ze zich voor de elfen verstoppen, maar waarom maakt hij zich nu zoveel zorgen over haar? Ze hebben haar toch niet gezien? Ze hebben geen van hen drieën gezien!

Brenn slaat zijn arm om haar heen en samen kijken ze naar Tijman. Ook hij is weer tevoorschijn gekomen. Hij staat stokstijf de richting uit te kijken waarin de stemmen zijn verdwenen. Brenns arm verstrakt even en deze keer begrijpt ze het wel: er klopt iets niet met hun vriend. Zijn houding heeft iets onnatuurlijks, iets straks, en zijn blik is glazig, alsof...

"Tij!" roept Brenn nu. Gelukkig krijgt hij meteen een reactie.

Zijn vriend draait zich met een glimlach om en beantwoordt het "gaat het?" met een lach.

"Ja, natuurlijk. Waarom zou je denken van niet?" Het klinkt geloofwaardig; zijn stem is vrolijk, net zoals hij altijd klinkt. Maar... Verstrakt hij niet? En zijn ogen lijken weer glazig te worden... Voordat Qelarha kan bepalen of dat echt zo is, kijkt hij weer normaal en spoort hen aan om mee naar huis te gaan.

Terwijl Tijman zijn spullen gaat ophalen zegt Brenn zachtjes tegen haar: "Qelly? Niets hiervan aan vader of moeder vertellen, goed? Ze vermoorden me als..." Hij trekt haar iets dicht tegen zich aan en drukt een kus op haar haar. Zijn stem klinkt haar overdreven opgelucht in de oren als hij zegt: "Gelukkig is alles goed met jou."

Het is overdreven, maar toch draait haar maag zich om van angst. En dat terwijl ze die angst voor elfen nog steeds niet goed begrijpt.

Vandaag wordt Qelarha's vriendin Kelya veertien, een grote mijlpaal in haar leven. Vanaf nu is ze geen kind meer, maar een jonge volwassene. Na de zomer zal ze ergens in de leer gaan om later in haar eigen onderhoud te kunnen voorzien.

Daarom geeft ze een feest, waarvoor ze vijf meisjes heeft uitgenodigd, onder wie Qelarha en Ylvy. Dat is geen groot aantal voor een dergelijke gelegenheid, maar het wordt wel een groots gebeuren. Ze mogen namelijk gezamenlijk de nacht doorbrengen op de zolder van haar huis voor wat Kelya een 'slaapfeestje' noemt, hoewel ze natuurlijk niet al te veel zullen slapen. Dit is geen normale gang van zaken in het dorp, maar Kelya heeft een nichtje in Lowren, de grote stad. Daar doen ze dat soort dingen wel en het leek haar leuk om het ook eens uit te proberen. Haar ouders hebben het goed gevonden, op voorwaarde dat de meisjes hen niet de hele nacht wakker houden met hun 'meidengegil'. Ze hebben allemaal plechtig beloofd

Commented [RL1]: Schouders is logischer. Hij is de grote broer en buigt zich over haar heen. Iemands middel pak je niet zo snel.

Commented [IC2]: Prima

om zo stil mogelijk te doen, ook al weten ze best dat het heel erg moeilijk gaat worden om zich eraan te houden.

Vóór het eten had de moeder van Kelya allerlei spelletjes voor hen bedacht, waarschijnlijk om hen zoveel mogelijk uit te putten zodat ze toch wat zullen slapen. Dat zou normaal gesproken meer voor kinderen zijn, maar het was toch best spannend allemaal. Vooral de speurtocht, waarbij ze helemaal in het donker door het dorp moesten sluipen om allerlei voorwerpen te vinden. Dat vonden de meisjes toch eng, ook al zullen ze dat nooit toegeven.

Nu zitten ze allemaal rond een olielamp op zolder in dekentjes gewikkeld te snoepen van al het lekkers dat ze hebben meegebracht. Vooral de cakejes die Ylvy heeft meegenomen zijn erg in trek, met al die sneeuwklakjes van suikerwerk. Bovendien heeft Kelya's moeder hun een kan heerlijke limonade meegegeven, wat haar vader heeft doen verzuchten dat ze nou natuurlijk de hele nacht naar het gemak heen en weer zullen lopen. Dat zal echter meevallen, want de nachten zijn nog aardig koud. Het is geen pretje om naar buiten te moeten, ze zullen allemaal hun plas zo lang mogelijk ophouden.

Behalve snoepen hebben ze ook allerlei grote-meisjesdingen gedaan. Haren vlechten, schoonheidstips uitwisselen (twee van hen hebben oudere zussen en denken alles te weten van hoe je jezelf mooier maakt), dat soort dingen. Qelarha interesseert het allemaal niet bijster, maar ze krijgt te horen dat ze het beter alvast kan weten, want straks heeft ze ook die leeftijd. Alsof ze zoveel jonger is dan haar vriendinnen! Die zijn allemaal ook nog maar net veertien. In de zomer is ook zij zover. Maar zij vinden het prachtig om hun 'volwassenheid' te doen gelden. Ze laten geen gelegenheid onbenut om het haar in te peperen. Gelukkig heeft het gesprek eindelijk een wat normalere wending genomen: hun ouders (vervelend). Hun taken thuis (nog vervelender). De komende jaarmarkt (hoera!). En jongens, natuurlijk, die vervelend zijn, maar o zo schattig als ze eenmaal van school zijn. Het belangrijkste onderwerp is echter iets heel anders: hun toekomst. Na de zomer gaat niet een van hen meer naar school en zullen ze allemaal bezig zijn met het leren van hun toekomstige beroep.

"Zeg, Kelya," vraagt Qelarha met haar mond vol cake. "Weet je al waar je in de leer gaat volgend jaar?"

"Nou..." Ook haar vriendin is niet helemaal goed verstaanbaar. "Ik ben altijd al goed in bakken geweest en ik vind het ook leuk. Daarom hebben mijn ouders geregeld dat ik bij de banketbakker in Battys in de leer kan."

"Wat?" klinkt het geschokt uit drie kelen tegelijk. Battys mag het dichtstbijzijnde dorp zijn, het blijft ergens anders. Het gebeurt wel eens dat kinderen naar een ander dorp gaan om in de leer te gaan, maar alleen als er in Huynse niemand is met dat beroep. Dat is op zich niets vreemds, het dorp is te klein om alle mogelijke bedrijven te huisvesten. Alleen...

"Maar waarom Battys?" vraagt een van de meisjes. "We hebben hier toch een geweldige banketbakster? Niemand kan aan haar tippen!" Ze geeft een knikje richting Ylvy, die haar armen om haar benen heeft geslagen en die, in een voor haar kenmerkend gebaar, haar hoofd tussen haar schouders heeft getrokken. Het doet Qelarha pijn om te zien en ze wil haar vriendin al gaan troosten, maar Kelya is haar voor.

"Ik was veel liever hier gebleven, weet je?" zegt ze terwijl ze een arm om Ylvy's schouders slaat. "Ik zou maar al te graag bij jouw moeder in de leer gaan: ze is zo goed! En zo lief!"

Het compliment is duidelijk gemeend en ontlokt Ylvy iets van een glimlach. Haar woorden echter hebben een zweem van verdriet als ze zacht zegt: "Maar jouw ouders willen het niet hebben." Ze zucht bij het zien van Kelya's schuldige uitdrukking. "Het geeft niet, hoor. Jij kunt er niets aan doen en zo gaat het nou altijd."

"Maar," vraagt Kelya na een ongemakkelijke stilte. "Jij gaat toch wel bij je moeder in de leer, toch, Ylvy? Jij kan vast al heel goed bakken."

Het is een logische vraag, de meeste oudste kinderen nemen immers het bedrijf van hun ouders over, tenzij ze er absoluut geen gevoel voor hebben.

Ylvy schudt echter haar hoofd.

“Nee. Dat wil zeggen, ik kan wel bakken, maar ik kan geen nieuwe taarten en decoraties bedenken zoals mijn moeder dat doet. Ik denk gewoon niet dat ik daar het talent voor heb.”

“Wat ga je dan doen?” vraagt Kelya. “Je weet het toch wel?”

“Jazeker. Ik ga helpen met het peuterklasje. Ik heb het al een paar keer gedaan om het uit te proberen en men zegt dat het echt iets voor mij is.”

De meisjes reageren met een storm van bijval: dat is inderdaad perfect voor Ylvy, met haar zachtmoedige karakter. Dat peuterklasje is bovendien helemaal onmisbaar geworden in Huynse sinds de oprichtster op het idee kwam. Een opvolgster van haar werk is absoluut noodzakelijk.

“Ik ga bij mijn moeder in de leer,” vertelt een van hun vriendinnen nu. “Ik word naaister.”

“Ik ook,” vult een andere aan. “We gaan samen lekker keten.”

“Ja, dat had je gedacht! Ze is nogal een slavendrijver, hoor, mijn moeder.”

“Nou, dan kent ze mij nog niet!”

De meisjes lachen, behalve Marda, de oudste van de groep. Nu is het haar beurt om verdrietig te zijn.

“Ik ga niet in de leer. Mijn ouders vinden het onzin dat ik een beroep leer, aangezien ik toch ga trouwen en dan in het bedrijf van mijn man zal werken. Bovendien kan mijn moeder mijn hulp wel gebruiken nu mijn zus is getrouwd.”

Haar vriendinnen maken troostende geluidjes, hoewel geen van hen echt verbaasd is. Marda is de slimste van hen allen en zou eigenlijk in Lowren moeten gaan leren voor juf, maar haar ouders vinden het niets. Qelarha bedenkt hoe oneerlijk het is voor haar vriendin en kan niet begrijpen waarom ouders zo'n houding kunnen hebben tegenover hun dochters, alsof ze minder belangrijk zijn dan jongens en alleen maar goed voor het helpen in de huishouding. Hoewel, met negen kinderen en een tiende op komst zal haar moeder natuurlijk alles doen om haar thuis te houden. Dat ze straks per definitie in het bedrijf van haar man zal werken is maar een excuus. De meeste vrouwen hebben immers een eigen bedrijf. Zoals Qelarha's moeder, die een weverij heeft, waar ze de wol verwerkt van de schapenhouderij van haar man. Ze zegt er echter niets van, anders wordt Marda nog verdrietiger.

“Jij gaat toch wel bij je moeder in de leer?” vraagt Marda aan haar. “Dan kan je later het bedrijf overnemen.”

Qelarha ontkent heftig: “Oh, bah, nee!” en legt dan uit, in het midden van een nieuwe lachsalvo: “Weven, verschrikkelijk! Ik bak er niets van. Maar ik vind het dan ook helemaal niets aan.”

Kelya grijnst: “Ja, dat kan ik mij bij jou wel voorstellen.”

“Wel zielig voor jouw moeder,” vindt Marda.

Qelarha wuift dit bezwaar echter luchtig weg.

“O, dat komt wel goed, hoor. Gelukkig vindt mijn zusje Aledra het wel leuk. Zij weeft zelfs al sjaals.”

“Wat ga jij dan doen?” vraagt Ylvy.

Qelarha voelt haar wangen branden. Ze heeft het er nog met niemand over gehad, zelfs niet met haar beste vriendin. Eigenlijk wil ze er helemaal niet over praten: het is een te moeilijk en pijnlijk onderwerp. Vijf paar ogen kijken haar verwachtingsvol aan en ze weet dat ze er niet onderuit komt.

“Nou, eh... Eigenlijk weet ik het nog niet.” Dan legt ze haar stomverbaasde vriendinnen uit: “Mijn moeder wil inderdaad dat ik bij haar in de leer ga, ook al weet ze best dat het niets voor mij is. Maar ik ... ik wil graag heler worden. Ik wil bij mijn tante in de leer,” perst ze er met moeite uit. Ze wacht op de storm van afkeur die zo meteen over haar uit zal worden gestort. Haar vriendinnen weten onderhand ook dat Roshya een elvelaar is en ze zullen niet begrijpen dat ze bij haar in de leer wil. Behalve Ylvy misschien, maar die zal anderen niet zo snel tegenspreken.

“Oh, maar dat zou geweldig zijn!” roept Kelya enthousiast uit, tot Qelarha's grote verrassing.

Marda valt haar bij: “Echt iets voor jou!”

De anderen knikken uit alle macht. Ylvy houdt zich stil, maar knijpt zachtjes in haar hand om aan te geven dat ze het ermee eens is en dat ze begrijpt waarom ze er niets van had gezegd.

Qelarha wordt warm van binnen door de steun van haar vriendinnen. Als de volwassenen om haar heen ook zo zouden kunnen reageren! De haren van haar moeder gaan al overeind staan van de naam 'Roshya', laat staan van het plan van haar dochter. Haar vader steunt haar wel, maar hij weet dat het hele dorp over hen heen zal vallen als hij het haar toe zou staan. Daarom aarzelt ook hij. Net als elke keer als ze eraan denkt, staat het huilen Qelarha nader dan het lachen. Waarom moet het ook allemaal zo moeilijk zijn?

Dan stelt Kelya voor om griezilverhalen te gaan vertellen. Dit is een welkome afleiding en Qelarha neemt grif de eerste beurt op zich. Ze gaat direct voluit, met een van de verhalen over Tarok, de zwarte magiër. Het gaat over zijn Codex, zijn toverboek, en hoe hij er op gruwelijke manier in is geslaagd om het te stelen van de elfen. Er zijn veel meer verhalen over de zwarte magiër, zijn bloedmagie en de misdaden die hij heeft gepleegd in zijn poging de wereld te overheersen. Maar dit verhaal heeft Qelarha altijd het meest de stuipen op het lijf gejaagd.

Een paar dagen later is ze weer bij haar tante. Ze mag er dan misschien niet officieel in de leer, ze heeft toch besloten om er zo vaak mogelijk heen te blijven gaan, voor Roshya, en omdat ze wil blijven leren. Ze zijn al een tijdje bezig met kruidenleer, maar vandaag kan ze zich niet concentreren. Elke keer spoken de gebeurtenissen van de laatste dagen door haar hoofd. Kelya die helemaal naar Battys moet en Ylvy die niet bij haar moeder in de leer gaat. Zijzelf, die...

"Qelarha, waar zit je met je hoofd, meisje? Ik vroeg je wat," zegt Roshya ineens. Zij kijkt haar tante wazig aan en deze herhaalt: "Ik vroeg je net of je het had begrepen van de maanbloem, dat hij alleen maar 's nachts bloeit en..." Ze kijkt haar aan, zucht en sluit haar boek. "Vertel op."

Qelarha gehoorzaamt. Ze vertelt over Kelya's verjaardag en haar op handen zijnde vertrek. Over Ylvy. Zelfs over haar eigen dilemma en hoe verdrietig het haar maakt allemaal. Roshya zucht.

"Tja. Je wist dat dit elke keer weer gebeurt. Weet je nog, met jouw broer?"

Ze knikt en antwoordt: "Ja. Hij wilde meubelmaker worden, maar mocht niet bij Ylvy's vader in de leer."

"Precies. En weet je nog waarom?"

"Nou, mijn moeder zei: 'die arme man heeft al genoeg meegemaakt, dat kunnen we hem niet aandoen.' Maar..."

"Je gelooft het niet helemaal."

"Nee, ik..." Qelarha gelooft het inderdaad niet. Het is waar dat meneer Mittelszoon altijd nerveus is, maar hij is echt heel aardig, en ze weet zeker dat hij Wrijden graag als leerling zou hebben gehad; ze heeft er namelijk eens verkapt naar gevraagd. Toch mocht het niet. Sterker nog, hij heeft nog nooit een leerling gehad.

"Waarom zijn mensen nou zou bang voor Ylvy's ouders?" barst ze uit. Eigenlijk weet ze het antwoord al en Roshya trekt een wenkbrauw op om haar hieraan te herinneren. Qelarha durft het niet goed uit te spreken, bang als ze is dat ze haar tante er pijn mee zal doen. Als Roshya iets niet nodig heeft, dan is het dat. Die schiet haar echter te hulp.

"Het is hetzelfde als met mij, nietwaar?"

Qelarha knikt, bijna schuldig.

"Toch snap ik het niet. Ze zijn zo goed in wat ze doen! Ik bedoel, je wéét wat haar moeder kan doen met taart. En haar vader maakt echt de mooiste dingen. Hij heeft een poppenhuis voor Ylvy gemaakt, compleet met meubeltjes. Zo mooi! Helemaal anders dan ik ooit heb gezien. De kamers hebben ronde muren en plafonds en de meubels zien eruit alsof ze zó uit de boom zijn gegroeid. Het is net een sprookje!" Abrupt breekt ze haar verhaal af. Ze was in haar geestdrift even vergeten tegen wie ze het had. Nu ziet ze het verdriet in Roshya's ogen: hetzelfde dat ze ziet wanneer mensen haar tante weer eens negeren of uitsluiten.

Roshya zucht: "Ja, dat is nou het zure van het hele verhaal."

"Wat bedoel je?"

"Zie je, wij, de elvelaars, we hebben allemaal iets speciaals van ze meegekregen. Een vorm van creativiteit. Ik heb altijd het gevoel gehad dat het de bedoeling is dat we die doorgeven. Het lukt ons alleen niet om dat te doen."

"Omdat kinderen niet bij elvelaars in de leer mogen? Maar, maar ... sommigen hebben kinderen, toch? Die kunnen het toch van ze leren?"

"Gaat Ylvy bij haar moeder in de leer dan?" vraagt Roshya alsof ze het antwoord niet weet.

"Nee, dat niet," geeft Qelarha toe. "Maar ze heeft nog een zusje! En een broertje! Zij kunnen..."

"Nee, Qelarha, ze kunnen het niet. Jouw moeder heeft gelijk. Iedereen heeft gelijk: elvelaars kunnen hun kennis niet doorgeven. Ze ... we zijn te nerveus, te bang. Niemand van ons is het ooit gelukt."

"Toch wel," protesteert ze. "Jij doet het toch."

"Ja, dat klopt." Roshya glimlacht, maar haar gezicht betreft al snel weer en ze zegt: "Tot nu toe in ieder geval."

"Tot nu toe niets! Ik ga er alles aan doen om bij jou in de leer te mogen. En als het niet mag, dan doe ik het toch!" Qelarha vliegt haar om de hals, haar woorden klinken heftiger dan ooit. Meestal houdt ze zich in bij Roshya, maar nu is de emotie te sterk.

Haar tante verstrakt bij al deze onstuimigheid, maar ze herstelt zich snel weer en slaat op haar beurt haar armen om haar heen.

"Dank je, liefje. Dat zou ik echt heel fijn vinden. Kom, laten we weer aan het werk gaan. Ik wilde je over de maanbloem vertellen vandaag. Die bloeit alleen 's nachts; je kan hem vinden in het bos en..."

"Tante, als hij in het bos groeit, dan hebben wij er toch niets aan? Wij hebben hier alleen het Elfenwoud."

Roshya kijkt haar wazig aan en beseft dan wat ze bedoelt.

"Ach, ja, natuurlijk. Er zijn ook andere kruiden die goed zijn tegen koorts. Laten we daar naar kijken, dan..." Ze komt niet verder, aangezien Qelarha haar weer onderbreekt.

"Tante Roshya, ik zat net te denken... Je zei dat alle elvelaars iets speciaals meekrijgen. Wat is jouw speciale iets dan?"

Haar tante maakt een gebaar naar haar kruidenboek: "Dit."

"Kruiden?"

"Precies. Ik had er altijd al gevoel voor en als ik nu een kruid in mijn handen houd en eraan ruik, dan weet ik precies waar het voor dient. Bovendien kan ik kruiden op nieuwe manieren combineren, die geen andere heler kent. Dankzij hen."

Ze zegt niets meer, maar trekt zich niet in zichzelf terug zoals ze meestal doet als het gesprek over haar verleden gaat. Daarom durft Qelarha door te vragen: "Hoe komt het dat jij het kan doorgeven? Voor zover ik het kan leren, natuurlijk, want je bent zo goed!"

Roshya strijkt haar over het haar en zegt: "O, jij leert het wel meisje, als je de kans krijgt. Jij hebt de gave. Dat is de voornaamste reden dat ik het aan jou kan doorgeven."

Het compliment doet Qelarha blozen; tegelijkertijd is het net alsof er een lichtje binnen in haar aangaat. Zoiets had nog nooit iemand tegen haar gezegd. Maar haar tante heeft ook 'de voornaamste reden' gezegd.

"Wat is de andere reden dan?"

"Tja, nou..." Roshya aarzelt en even is Qelarha bang dat ze het gesprek zal afbreken. Dat doet ze echter niet. "Weet je? Ik ben anders dan andere elvelaars. De rest weet niets meer van hun tijd bij de elfen, maar ik..." Weer een stilte.

Qelarha houdt haar adem in en wenst dat haar tante verder vertelt. Dat doet ze na een diepe zucht.

"Ik weet er niet veel meer van. Als ik de andere elvelaars moet geloven zou ik mij er zelfs helemaal niets meer van moeten herinneren, maar blijkbaar ligt het bij mij anders. Zelf heb ik nog wat vage beelden, van

het Elfenwoud, van elfen en van één bepaald gezicht. Dat is mijn duidelijkste herinnering: ik droom zelfs zo nu en dan van hem, van zijn ogen. Ik weet namelijk zeker dat het om een mannelijke elf gaat. Ik weet niet precies wie hij was, maar als ik aan hem denk voel ik een geweldig verlangen en tegelijkertijd angst. Het voelt alsof ik van hem was, als een soort gevangene en toch op een zekere manier vrijwillig, want ik hield van hem. Ik houd van hem!"

Haar ogen zijn gaan stralen en ze staart in de verte. Het is net alsof ze door de muren heen kijkt en iets ziet wat ver buiten het dorp ligt.

Qelarha schrikt van haar uitroep en de beweging doet Roshya uit haar trance schieten.

"Sorry, kindje, ik wilde je niet bang maken. Zie je, dat is wat ze met je doen. Ze laten je bij hen komen en binden je aan een van hen. Ook wanneer we weer thuis zijn, blijven we bij die ene horen. Dat gevoel gaat nooit meer weg."

"Zijn mensen daarom zo bang voor elfen?"

"Ja, waarschijnlijk wel. Ze zien natuurlijk best hoe we zijn veranderd door de ervaring."

Qelarha moet dit allemaal verwerken. Er zijn ineens een aantal puzzelstukjes op hun plaats gevallen voor haar. Er is echter nog iets wat ze graag zou willen weten, maar nooit heeft durven vragen. Nu waagt ze het wel. "Tante, ik had nog iets. Soms lijkt het alsof mijn familie, vooral mijn moeder, zich meer zorgen maakt over mij dan over mijn broers. Meisjes maken toch niet meer kans om meegenomen te worden dan jongens?"

"Nee, dat is het niet, dat weet je best. Je weet dat je steeds meer op mij gaat lijken, toch?"

Dat klopt. Qelarha hoort dat steeds vaker, van steeds meer mensen, de toon steevast afkeurend. Haar moeder raakt er elke keer weer door van streek.

"Kiezen ze de mensen dan op hun uiterlijk?"

"Dat weet niemand. Zelf denk ik van niet, hoewel ze meestal wel jongeren meenemen die er leuk uitzien. Maar niet altijd. Volgens mij is het iets anders, ik weet alleen niet precies wat."

"Ik heb ooit gehoord dat kinderen van elvelaars zelden of nooit worden meegenomen. Waarom is mijn moeder dan zo bang?"

"Lieverd, dat is toch best te begrijpen? Je lijkt op mij, je wilt graag bij mij in de leer, hebt hetzelfde soort talent, om het maar zo te noemen. Maar je bent niet mijn kind. Om eerlijk te zijn, ben ik zelf ook soms een beetje bang voor jou. Daarom vertel ik het je allemaal, zodat je extra voorzichtig zal zijn."

"O." Meer weet Qelarha niet te zeggen.

Het wordt stil in de kamer terwijl ze het allemaal probeert te bevatten. Ondertussen is haar tante weer in een van haar dagdromen gezakt, totdat er buiten een knal klinkt. Het is de zweep van een wagenmenner en Roshya schrikt ervan alsof ze zelf is geslagen. Ze kijkt met een wilde blik om zich heen en Qelarha streelt over haar schouders om haar gerust te stellen.

Qelarha is al langer bang voor elfen, maar nu begint het pas tot haar door te dringen hoe gevaarlijk deze eigenlijk zijn.

Hoofdstuk 2

"Dalnohr, kan je even komen kijken?" Faliyah heeft haar roep alleen op hem afgestemd, zodat haar medeleerlingen er niets van meekrijgen. Geen van hen kijkt op als hij geruisloos naar de plek loopt waar zij op haar hurken zit.

"Zou dit er een kunnen zijn?" Ze spreekt nu hardop, maar houdt haar stem gedempt, merkt Dalnohr tevreden. Hij hurkt bij haar neer om de plek goed te kunnen zien, voelt eraan en schudt al snel zijn hoofd ter ontkenning.

"Nee, gelukkig niet of we zouden zwaar in de problemen zitten. Ik begrijp je vraag wel, want deze planten zijn absoluut ziek. Had je de energie aangevoeld?"

"Ja, hij voelt koud aan. Kan dat kloppen of zeg ik nu iets vreemds?"

Hij lacht zacht. *"Nee, hoor, absoluut niet. Iedereen voelt het anders. Het gaat er alleen om dat je dit soort verzuurde energie feilloos leert te onderscheiden."* Dan gaat hij over op de *lath*, de denkspraak, om de rest van de jonge elfen er bij te roepen. Hardop roepen zou makkelijker zijn, maar zo dicht bij een mensendorp moeten ze ervoor waken te veel geluid te maken. Zijn leerlingen weten dat heel goed en zorgen ervoor dat ze zich zo stil bewegen als alleen elfen dat kunnen.

Zodra ze er allemaal zijn, laat hij elk van hen aan de plek voelen en omschrijven hoe ze de energie ervan waarnemen. Dan denkt hij ze toe: *"Onthoud dit gevoel goed. Dit is 'het' niet, bij lange na niet, maar van alles wat jullie hebben gezien lijkt dit er het meest op. Dit is jullie basis om de Ziekte te kunnen waarnemen; jullie weten hoe belangrijk dat is."*

"En dit hier dan, dit kunnen we toch wel helen?" vraagt een van de jongeren met een bezorgd gezicht.

"Jazeker. We gaan het nu meteen doen. Faliyah, wil jij het misschien proberen? Jij bent immers degene die het heeft ontdekt?"

"Natuurlijk!"

Een andere jonge elf zou misschien enige schroom hebben gevoeld, maar Faliyah niet. Zij is niet bezig met het idee dat ze zou kunnen falen, maar wil zich zo snel mogelijk ontwikkelen. Daarom pakt ze deze kans met beide handen aan, haar ogen glanzend van opwindning. Dalnohr moet zich inhouden om niet te glimlachen bij het zien van haar enthousiasme. Tegelijkertijd is hij onder de indruk van hoe vakkundig ze te werk gaat.

"Dat was heel goed," zegt hij wanneer ze klaar is. *"De planten zien er weer stralend uit. Ik hoop dat de rest Faliyahs succes opvat als teken van jullie kunde. Jullie zijn immers allemaal om dezelfde reden uitgekozen: omdat jullie goed kunnen helen. In de komende dagen krijgen jullie allemaal de kans om net zo'n genezing uit te voeren, daar zal ik persoonlijk voor zorgen. Zijn er verder nog vragen?"*

"Hoe is dit gekomen?" vraagt een van zijn leerlingen, die zijn hand had opgestoken. *"Ik bedoel, deze zieke plek. Komt het door de mensen?"*

Dalnohr zucht. Deze vraag komt elke keer weer terug en hij heeft er maar een gedeeltelijk antwoord op.

"Dat is goed mogelijk. Jullie weten allemaal hoe gedachteloos mensen met de Aarde omgaan. Ze proberen haar aldoor in het juk van hun behoeftes te dwingen. Maar om daar uit af te leiden dat zij verantwoordelijk zijn voor de Ziekte, daar moeten we heel voorzichtig mee zijn."

"Waarom?" wil een andere van zijn leerlingen weten.

"Omdat het zelfs voor hen te extreem, te groot is. En omdat we er voor moeten uitkijken dat we de mensen niet gaan haten. Haat is geen basis om iemand iets te leren, dat weten jullie maar al te goed." Hij kijkt ze alle vijf een voor een aan om hun reactie te peilen. Een aantal kijkt aanvankelijk bedenkelijk, maar uiteindelijk knikken ze allemaal dat ze het begrijpen. Dalnohr is daar opgelucht over. Hij heeft absoluut geen zin in nog

een discussie over mensen en hun tekortkomingen. Nu kan hij rustig de training afsluiten: *“Goed. Dan was dat alles voor vandaag.”*

Hij knikt ze ter afscheid toe terwijl zij hem in stilte bedanken. Dan begeven ze zich weer bijna geruisloos richting het woud. Alleen Faliyah blijft nog even hangen en kijkt hem aan.

“Kom jij ook? Zullen we nog even samen...”

“Nee, niet nu meteen. Er is nog iets wat ik moet doen. We kunnen later wel even bij elkaar komen. Zie ik je op de gewone plek? Ik laat het weten als ik zo ver ben.”

Zij knikt en legt glimlachend haar linkerhand op zijn borst voordat ze tussen de bomen verdwijnt. Dalnohr kijkt haar na; haar gratie raakt hem elke keer weer, hoe hard hij dat gevoel ook probeert te onderdrukken. Vandaag is er echter iets anders, iets wat hem al sinds een paar dagen bezighoudt, eigenlijk sinds de laatste keer dat hij in de buurt van het mensendorp is geweest. Toen meende hij iets op te vangen wat hem aan het denken heeft gezet. Nu hij toch in de buurt is, neemt hij de gelegenheid waar om te kijken of zijn gedachte klopt.

Hij gaat bij een boom ten noorden van het dorp staan, waar weinig mensen komen, en concentreert zich op zijn onzichtbaarheidsspreuk. Dit is een moeilijk staaltje magie omdat het zoveel concentratie vereist. De spreuk veroorzaakt een energieveld om hem heen dat mensen in de war brengt en hen laat denken dat er niemand is op de plek waar hij staat. Hij moet het veld wel aldoor ophouden, waardoor hij verder minder alert is, maar daar is niets aan te doen. Hij mag zich nu eenmaal niet onverwacht bij het dorp vertonen. Anders kan het contact tussen mensen en elfen verstoord raken, met alle gevolgen van dien.

Eenmaal klaar met de spreuk opent hij al zijn zintuigen, met alle concentratie die hij nog over heeft. Gelukkig duurt het slechts een paar tellen voordat hij hetzelfde voelt als de vorige keer. Hij had gelijk, er is een energie in het dorp die sterker is dan alle andere. Daarom heeft die zo zijn aandacht getrokken, want mensen hebben, voor zover hij weet, niet zulke sterke aura's. Hij heeft er nooit een van zo veraf kunnen waarnemen. Toch is het wel degelijk een mensenaaura; de kleur is gedempter dan die van een elf en het geheel is ook minder krachtig.

Dalnohr weet dat hij te ver weg is om contact te maken met de mens in kwestie, maar die aura heeft een verlangen in hem aangewakkerd waarvan hij dacht dat het voor altijd weg was. Het is natuurlijk nog niet gezegd dat deze persoon, wie het ook is, de eigenschappen heeft die hij zou willen. Hij wil het in ieder geval uitzoeken.

En dan? Als het inderdaad zo is als hij nu vermoedt, wat zal hij dan gaan doen? Gaat hij in op zijn wens om mensen beter te maken dan ze zijn, of laat hij deze kans lopen? Hij weet het niet en houdt zich voor dat het antwoord vanzelf op zijn pad komt. In de tussentijd moet hij terug naar zijn eigen wereld. Hij heeft nog een bespreking en daarna zal hij Faliyah ontmoeten bij 'hun' plekje bij de beek. Hij wil zoveel mogelijk tijd met haar doorbrengen nu het nog kan.

“No-or!” De kleine stormt op onvaste beentjes op hem af en Dalnohr tilt haar op. Hij draait het kind in het rond en laat haar kraaien van plezier, waarna hij haar op zijn arm zet. Hij loopt naar zijn moeder en kust haar op de wang. Daarna kust hij het zachte haar van de peuter en stelt verrast vast: *“Hé! Haar oortjes worden al puntig! Dat is wel snel, toch? En volgens mij is ze alweer gegroeid.”*

“Nou, veel zal het niet zijn,” lacht zijn moeder. *“Je was hier nog maar pas geleden. Nelyeh, liefje, kom je bij mij?”*

Maar het kind schudt haar hoofdje en klampt zich nog steviger aan hem vast.

“Ze mist haar vader,” is de uitleg, in enigszins verontschuldigende toon. *“Hij is met zijn mens in afzondering gegaan en blijft minstens een maan weg.”*

“Wel lang voor zo’n kleintje,” vindt Dalnohr en hij gaat zitten met zijn zusje op schoot. Ze is nog maar zes wentelingen en net uit de luiers. Op die leeftijd hebben ze veel aandacht nodig, vooral als binnenkort haar krachten ontwaken.

Zijn moeder, Vaylissah, zucht: “Ja, eigenlijk wel. Maar de jongen is al bijna aan het eind van zijn termijn en Tyrenas vindt het belangrijk om zich dan nog één keer met hem terug te trekken. Je weet hoe serieus hij het met zijn mensen neemt.”

“Klopt. Voor hem is dat een roeping, heeft hij wel eens gezegd. Je weet dat je altijd op mij kan rekenen, mocht Nelyeh in de leeftijd komen, hè?”

Vaylissah knikt opgelucht. Ze klaagt echter niet en zal dat nooit doen. Ze wist immers al lang hoe Tyrenas in elkaar zit, zelfs voordat ze hem als levenspartner nam. Hij is trouwens een geweldige vader, zijn afwezigheid nu ten spijt. Dalnohr mag hem heel graag. Hij heeft een betere band met hem dan met zijn eigen vader, laat staan de andere drie vroegere levenspartners van zijn moeder. Misschien dat Nelyeh hem daarom nader aan het hart ligt dan zijn andere broers en zussen, of misschien komt dat doordat het kind qua leeftijd zijn eigen dochter zou kunnen zijn. Het is natuurlijk ook zo dat hij de anderen niet zo vaak meer ziet. Zijn broers, Endrys en Arunor, wonen al wentelingen in andere nederzettingen. En zijn zus Aniyeh, is al op haar derde missie voor de **darhanes**, **de Ziektebestrijders**, net als hij vroeger heeft gedaan.

De kleine is ondertussen in zijn armen in slaap gesukkeld en zijn moeder zet twee koppen eikenschorsthee en een schotel koekjes neer. Ze praten een poosje, over hun familie en over de laatste Raadsvergadering. Dalnohr vertelt haar over de vorderingen van zijn leerlingen en zij over haar eigen werk.

“Was je van plan te blijven eten?” informeert ze eindelijk.

Hij neemt de uitnodiging deze keer grif aan. Meestal vind hij het prettig om thuis te eten en nog wat tijd voor zichzelf te hebben, maar nu kan hij de afleiding goed gebruiken. Hij heeft weer een slechte nacht gehad vannacht, maar hij waakt ervoor om zijn moeder dat te laten merken, zij maakt zich toch al onnodig veel zorgen om hem.

Nelyehs krachten ontwaken nog geen kwartmaan later. Tyrenas is dan al terug, maar nu is Vaylissah degene die op reis moet. Ze zal ongeveer een halve maan wegblijven als deel van een delegatie van de Raad naar de elfengemeenschap waar haar zoon Arunor woont. Er zijn aanwijzingen dat de Ziekte langzamerhand richting het Woud verschuift. Het is daarom zaak voor de elfen om nauwer samen te werken dan ooit.

Voor Dalnohr betekent het dat hij in moet springen om zijn familie te helpen. Hij doet dit met liefde, hoewel het hem weinig tijd overlaat voor andere dingen. Daarom waardeert hij het ook zo dat Faliyah op het idee is gekomen om die middag samen een wandeling te maken en zijn zusje mee te nemen. Ze praten nauwelijks, ook niet in denkspraak. In dit stadium is de lath erg sterk bij een kind dus Nelyeh zou alles oppikken. Daarom focussen ze zich op het kleintje en helpen haar om haar lath te ontwikkelen door op haar gedachten te reageren over alles wat ze ziet. Dalnohr begint net onder de indruk te raken over hoeveel controle zijn zusje al over haar krachten heeft, als ze ineens kraaiend een paar voet in de lucht schiet. Hij moet haar bij haar beentjes pakken om te beletten dat ze nog hoger gaat.

“Zo! Het is wel duidelijk tot welke klasse zij behoort.” Faliyah schijnt het voorval erg amusant te vinden.

Dalnohr is behoorlijk geschrokken en reageert aanvankelijk wat geïrriteerd. Maar al snel ziet hij er ook de humor van in en begint mee te schateren, tot groot vermaak van de peuter die ook in lachen uitbarst.

“Ja, een kleine blauwe,” bevestigt hij. “Mijn moeder is er dolblij mee: ze is de eerste van haar kinderen die ook luchtelf is.”

“Voor ons dorp is het ook mooi,” vindt Faliyah. “We hebben er al zo weinig van. We kunnen er goed wat meer van gebruiken.”

Dat vindt Tyrenas die avond ook, wanneer Dalnohr samen met hem wat drinkt na het eten. Ze zitten in de privézitkamer van Tyrenas, waar hij zich terug kan trekken met zijn mens. Deze mag op zijn beurt niet

Commented [RL3]: Omdat dit de eerste keer is dat je het woord gebruikt, moet je het toelichten.

Commented [IC4]: Dit is inderdaad logischer.

in de gemeenschappelijke woonkamer komen, aangezien elfenkinderen en mensen altijd bij elkaar uit de buurt worden gehouden.

“Noal, laat de afwas eerst even staan en breng de luit,” zegt Tyrenas ineens in de mensentaal. Daarna legt hij in hun eigen taal aan Dalnohr uit: “Ik heb hem getraind in instrumenten bouwen en hij is net klaar met een taak.”

De mensenjongen is geruisloos zijn kamer in gegaan en is nu terug. Hij knielt neer voor de elf en biedt hem de luit aan die hij in zijn handen houdt, zijn ogen netjes neergeslagen.

Terwijl zijn moederspartner de tijd neemt om het object te bestuderen, bekijkt Dalnohr het mensje. Hij is niet zo lang en vrij tener voor een mensenjongen, hoewel nog steeds grof gebouwd in vergelijking met een elf. Zijn sproetige gezicht heeft de zwaardere trekken van een mannetjesmens. Dalnohr heeft ze nooit zo aantrekkelijk gevonden, hij heeft liever mensenmeisjes. Hij vindt ze makkelijker en vooral leergieriger. Het oog wil natuurlijk ook wat, ook al is het puur esthetisch. Maar hij moet toegeven dat de uitdrukking van kalme overgave die de jongen is aangeleerd toch een zekere waardigheid aan zijn trekken verleent, voor zover men dat woord op een mens kan toepassen.

Tyrenas onderbreekt zijn gedachten door tegen zijn mens te gaan praten: “Het ziet er op het eerste gezicht heel mooi uit. Schenk ons nu eerst een glaasje beukennootlikeur in en doe er iets te knabbelen bij. Daarna vertel ik je mijn oordeel.”

“Ja, meedhar.” De jongen buigt zich voor de elf.

Zodra hij de kamer uit is toont Tyrenas zijn partnerszoon de luit. “Wat vind je ervan?”

Dalnohr neemt het instrument over en bekijkt het van alle kanten. Het is goed van vorm en mooi glad. Het hout is met geometrische figuren gedecoreerd, die erin zijn gebrand. Hij probeert het geluid uit: het is mooi helder en goed van toon.

“Niet slecht. Zou bijna voor elfenwerk door kunnen gaan. Is dit zijn afsluitingsproject?”

“Ja,” antwoordt Tyrenas in hun eigen taal. De jongen is weer binnengekomen met de versnaperingen en knielt voor zijn meedhar. “Binnenkort gaat hij terug naar zijn dorp. Zelf weet hij dat natuurlijk nog niet.” Ze zetten hun gesprek voort, hij begrijpt er toch niets van.

“Je hebt hem goed getraind,” vindt Dalnohr. “Zo jammer dat ze bij terugkeer in hun eigen wereld doorgaans zo weinig doen met wat we ze geleerd hebben.”

“Helaas, ja,” verzucht Tyrenas. “Ik vraag me elke keer af hoe dat komt. Hebben we misschien wat gemist?”

“Wat dan? We geven ze alles wat ze nodig hebben: zorg, aandacht... We helpen ze om hun talenten te ontwikkelen. En als er iemand goed met zijn mensen omgaat ben jij het wel!”

Er valt een korte stilte, waarna Tyrenas zijn mensenjongen begint toe te spreken. Hij prijst zijn werk als geheel en wijst hem op een paar minieme tekortkomingen. Ten slotte stuurt hij hem naar zijn kamer.

“Je hebt hard gewerkt vandaag. Ga nu maar slapen, de rest van de afwas komt morgen wel.”

De jongen bedankt en vertrekt naar zijn kamer.

Dalnohr zegt: “Je bent mild voor hem.”

“Ach, ja, hij is toch al uitgetraind. En het is een goede jongen.”

De stem van de oudere elf is zacht en er ligt een soort tederheid in die Dalnohr verbaast. Hij trekt vragend een wenkbrauw op. Hij heeft zelf ook al een aantal mensen gehouden, maar hij heeft nooit meer voor ze gevoeld dan een vage vertederung. Mensen kunnen leuk zijn maar ze zijn gewoon te verschillend, te oppervlakkig en te inferieur om er echt wat voor te voelen. Maar hoe kan het ook anders met een soort die het contact met de Aarde zo compleet heeft losgelaten? Ze maken er gewoon een rommeltje van.

Tyrenas raadt zijn gedachten. “Ja, ik weet dat men vindt dat ik te zacht voor mensen ben en de *lathrain* te veel beide kanten laat uitwerken. Maar weet je? Er zit veel meer potentieel in mensen dan de meesten

van ons zich realiseren. We kunnen pas het onderste uit de kan halen als we ook emotioneel in hen investeren.”

“Dat begrijp ik wel, maar om je nou te hechten aan een mensje dat je slechts zeven, acht wentelingen bij je zal hebben...”

Tyrenas lacht. “O, zo diep gaat het ook weer niet. Mensen voelen het als je echt om ze geeft en dan leren ze ook beter. Maar me echt aan ze hechten? Nee, dat zou iets heel anders zijn.”

“Dus je gaat deze jongen niet missen wanneer je hem terug stuurt?”

“Noal? Nee, niet echt. Niet zozeer zijn persoon in ieder geval. De rol die hij vervult hier misschien een beetje. Het is goed zo. Ik wil mij nu op Nelyeh concentreren totdat ze oud genoeg is om naar het Meisjeshuis te verhuizen. Ik wil zoveel mogelijk van haar genieten. Ik dacht altijd dat niets ging boven het trainen van een mens, maar een eigen kind grootbrengen is het mooiste wat mij ooit is overkomen.”

“Ach, en je kunt na die tijd natuurlijk nog...”

“Nee.” Tyrenas schudt gedecideerd zijn hoofd. “Noal hier wordt de laatste. Als Nelyeh volwassen is ben ik te oud om nog een mens te nemen.”

“Tyrenas, je bent nog lang geen zeshonderd!”

“Maar straks loop ik al tegen de echte ouderdom, Dalnohr. Zeshonderzestig. Dan zal het elk moment kunnen gaan beginnen. Ik kan niet voor een mens zorgen als ik vrees dat elke dag het begin van het eind kan inluiden. Ik zou misschien niet eens de trainingsperiode kunnen afsluiten en je weet wat voor een ramp dat zou betekenen!”

Hij kijkt hem aan met een blik zo intens, dat Dalnohr bijna moet wegstijgen. Er zijn bij Tyrenas absoluut nog geen tekenen van ouderdom te bespeuren, zodat iemand die hen niet kent niet zou kunnen zeggen wie van hen de oudste was. Waarschijnlijk duurt het nog minstens tachtig wentelingen voordat het zover is. Toch heeft zijn moederspartner gelijk: zodra de eerste rimpels verschijnen, de eerste grijze haren, dan zal hij nog maximaal zeven wentelingen te leven hebben. In de tussentijd echter...

“Zover zijn we gelukkig nog lang niet. Maar je hebt gelijk dat je nu van Nelyeh wil genieten. Iets mooiers dan zij is er inderdaad niet.”

Zo'n twee kwartmaan later stapt Dalnohr in de open plek in het woud en opent al zijn zintuigen om de energie die er hangt te kunnen aanvoelen. Hij ontwaart de konijnen onmiddellijk: de plek zit er vol mee, allemaal ineengedoken onder de lage begroeiing. Ze ademen moeilijk en hun ogen staan glazig. Hij ruikt de geur van ziekte en dood die uit hen opstijgt en de haartjes op zijn armen gaan er overeind van staan. Deze beestjes lijden zo overduidelijk dat alles in de tra hun pijn meevoelt. Toch is er ook goed nieuws.

“Nee, hier is absoluut geen sprake van de Ziekte.”

Eigenlijk zouden de andere woudbeschermers dit zelf hebben moeten concluderen, ook al is geen van de leden van de patrouille ooit darhan geweest. Maar Dalnohr kan het hun moeilijk kwalijk nemen. De laatste berichten over de Ziekte hebben iedereen op scherp gezet en eerlijk gezegd was hij zelf ook tegen beter weten in bezorgd.

“Ik begrijp wel dat jullie dit ervoor konden aanzien. Het komt immers zelden voor dat zoveel dieren tegelijk de konijnenziekte krijgen. Dat het nu wel zo is, komt volgens mij omdat het al meerdere wentelingen geleden is dat er een epidemie heeft geheerst. Nu zoveel slachtoffers van de ziekte maken, is de manier waarop de Aarde zichzelf in balans houdt. Jullie weten in ieder geval wat jullie moeten doen,” zegt hij tegen de oudere patrouilleleden. De twee jongere en minst ervarene wenkt hij bij zich om het hun te laten zien.

Hij loopt op een van de konijnen af, die te verzwakt is om zelfs maar te proberen te ontsnappen, en hurkt erbij neer. Hij legt zachtjes zijn rechterhand op de vacht van het dier, sluit zijn ogen en concentreert zich op het kleine beetje levensenergie dat het nog bezit. De volgende stap is makkelijk: een lichte mentale druk

op de energie en deze vervliegt alsof er een draadje is doorgeknipt. Het konijn heeft de ogen gesloten en ziet eruit alsof het heel vredig slaapt, maar het is gestopt met ademen. Dalnohr vindt het altijd moeilijk om zijn krachten op deze manier te gebruiken, in plaats van voor genezing. In dit geval is zacht uit hun lijden verlossen echter het enige wat ze voor de zieke dieren kunnen doen.

Zodra de jongere elfen hun oudere collega's gaan helpen zoekt hij een rustige plek en neemt contact op met de Raad. Ze moeten weten dat het om een vals alarm ging. Met zijn tweehonderdtwintig wentelingen is hij verreweg het jongste Raadslid, maar zijn ervaring als darhan, als Ziektebestrijder, maakt hem tot de perfecte leider van de woudbeschermers. Hij kent de Ziekte als geen ander en heeft bovendien uitmuntende leiderscapaciteiten. Het enige dat hem nog nooit is gelukt, is de Ziekte te helen. Dat kan vooralsnog niemand.

Behalve het leiding geven aan de patrouilles, traint Dalnohr jonge elfen voor zowel woudbeschermers als darhan. Bovendien is hij degene die de strategieën uitstippelt om het Witte Woud, waar hij leeft, gezond te houden en de eerste die erbij wordt geroepen als zich een gecompliceerde situatie voordoet, zoals nu. In de afgelopen wentelingen heeft hij het werkveld van de beschermers uitgebreid naar de omgeving van de mensendorpen ten zuiden van het Witte Woud. Door hoe de mensen met het land omgaan is de situatie er steeds instabieler. Er is nog niet veel bekend over de Ziekte, maar wat wel duidelijk is geworden is dat deze voornamelijk toeslaat op dit soort plekken, om van daaruit verder op te rukken.

Het liefst zou Dalnohr een manier vinden om toch de Ziekte te genezen. Zolang dat niet kan, zal hij genoeg moeten nemen met het veilig houden van zijn thuis.

De zomer is in aantocht wanneer Dalnohr zich weer opstelt bij de grote es halverwege het Witte Woud en het mensendorp. Echt goed verborgen is hij niet, maar het helpt wel bij het onzichtbaar blijven. Hij gaat tegenwoordig regelmatig op deze plek posten, sinds hij met zekerheid weet dat de aura die hij een aantal manen geleden voor het eerst heeft gezien inderdaad aan een jong mens toebehoort.

Het is een geduldwerkje en vandaag wordt dat geduld danig op de proef gesteld. Hij staat al uren te wachten en de zon begint te dalen. Hij denkt er net aan om de aftocht te blazen omdat het vandaag toch niets meer wordt, als hij ze ineens ziet: twee aura's die zich vanuit het dorp richting de velden begeven.

De twee energievelen bewegen zich snel en al gauw zijn de twee mensen waar ze bij horen zichtbaar. Het gaat om een jonge vrouw en een meisje. Ze zijn allebei gekleed in de lange, onhandige rokken die mensenvrouwen blijkbaar worden gedwongen te dragen en hebben manden aan hun arm. Maar niets van dit alles lijkt hen te storen, ze bewegen zich ontspannen en doelgericht, en zijn geanimeerd in gesprek. Dalnohr bekijkt ze, zoals altijd, met volle aandacht. De vrouw kan mooi genoemd worden voor een mensenvrouwje, met haar slanke figuur en aangename gelaatstrekken. Haar gezicht wordt omlijst door een boos roodbruin haar. Haar bewegingen zijn gracieus, eleganter dan die van de meesten van haar soortgenoten.

Hij let echter vooral op het meisje. Ze is nog heel jong. Ze begint al een volwassen lichaam te krijgen, maar beweegt zich nog met de springerigheid van een kind. Toch imiteert ze ergens ook, waarschijnlijk onbewust, de manier van bewegen van de vrouw. De twee lijken veel op elkaar. Ze hebben hetzelfde haar, dezelfde grote, alerte ogen, en ook de vorm van het gezicht is gelijk. Alleen is het haar van het meisje lichter en zijn haar ogen heldergroen, terwijl ze bij de vrouw grijs zijn. Met die gelijkenis kunnen ze alleen maar familie van elkaar zijn. Geen moeder en dochter, anders zou het kind ook het Teken dragen, dat andere elfen zal laten weten dat ze niet geroepen dient te worden, maar er is duidelijk een nauwe verwantschap tussen de twee. Allebei hun aura's zijn sterker dan normaal bij mensen, maar die van het meisje is duidelijk het sterkst. Hij straalt zo, dat hij bijna vlamt. Dalnohr kan zich de aanblik ervan al een tijdje niet meer uit het hoofd zetten.

“Is dat haar?” vraag Faliyah van boven in de boom, waar ze de hele middag heeft zitten lezen. Ze was onderhand zo nieuwsgierig naar wat hij al die middagen uitvoert dat ze hem heeft overgehaald haar mee te nemen. *“Mooi kind. Wel erg jong. Wat zou ze zijn, veertig wentelingen?”*

“Eerder dertien of veertien. Ze is een mens, weet je nog? Mensen zijn vele malen eerder volgroeid dan onze kinderen. Maar ze is inderdaad nog heel jong.”

Hij focust zijn aandacht weer op de twee mensen, die zich niet ver van hen bezighouden met het plukken van kruiden. Faliyah onderbreekt hem niet meer, zodat hij in alle rust kan toekijken hoe zorgvuldig ze te werk gaan. Ze kiezen alleen de kruiden die al rijp zijn, het liefst uitgebloeid. Tevens zorgen ze ervoor dat er bij elke kluit genoeg blijft staan dat de plant kan blijven groeien en zich voortplanten en de wortels laten ze zitten. Ze schijnen te weten dat ze bij deze kruiden volkomen nutteloos zijn. Het is duidelijk dat de vrouw dit van een elf heeft geleerd en dat ze haar kennis nu met het meisje deelt. Dat is op zichzelf al verrassend. Maar de aandacht en liefde waarmee het kind de planten behandelt, dat kan ze niet hebben aangeleerd. Dalnohr ziet hoe haar aura zich elke keer uitbreidt om de plant te omspannen; ze deelt haar energie met de kruiden. Niemand kan dat een mens leren. Zoiets, weet hij, komt van binnen. Wat hij niet begrijpt, is hoe het überhaupt mogelijk is dat dit mensenkind ertoe in staat is.

Pas tegen de avond gaan ze weer naar huis. Ze moesten wachten totdat de twee mensen weer terug in hun dorp waren.

Faliyah zegt in eerste instantie niets, maar bij de grens van het Woud vraagt ze ineens: *“Ga je haar in huis nemen?”*

Dalnohr schrikt op uit zijn gedachten. Dezelfde vraag houdt hem al een tijd bezig, zonder dat hij er een antwoord op heeft kunnen vinden. Daarom is zijn toon ontwijkend: *“Ze is nog veel te jong, dat heb je zelf gezegd.”*

Faliyah heeft zijn poging om haar op het verkeerde been te zetten feilloos door en geeft hem en plagerige duw. Haar stem klinkt echter ernstig: *“Ja, dat weet ik. Maar ik weet ook dat je mensen eerst met de lathrain moet inprenten, en dat het een proces van wentelingen is voordat je ze kan roepen. Als je haar wil hebben, zul je haar snel moeten Merken. Dus: wat gaat het worden?”*

“Dat is nou juist het probleem,” zucht Dalnohr. *“Ik weet het niet. Het kind lijkt me een geknipte kandidaat voor wat wij mensen willen aanleren. Wat ik betwijfel, is of ik er zelf klaar voor ben om weer een mens te houden. Het is een grote verantwoordelijkheid, weet je?”*

“Uiteraard. Maar je hebt immers al eerder mensen gehad. Je weet wat je met hen aan moet.”

Dalnohr schudt zijn hoofd. *“Nee, niet helemaal. Elke mens vergt een eigen aanpak, ook al is de basis natuurlijk hetzelfde. Ik ben er alleen gewoonweg niet zeker van dat ik stabiel genoeg ben om die taak op mij te nemen. Je weet wat de laatste missie met mij heeft gedaan, ik ben nog steeds niet de oude.”*

Faliyah legt haar hand op zijn schouder en knijpt er meelevend in. Ze laat er zich echter niet van weerhouden om met een nieuw argument te komen. *“Volgens mij zou het houden van een mens je juist helpen om je balans weer helemaal te vinden. Ik heb je gezien met je zusje: je bloeit helemaal op. Je houdt ervan om voor iemand te zorgen. Bovendien zou je de hulp in huis heel goed kunnen gebruiken, toch?”*

“Probeer je te beweren dat ik haar puur voor mijn eigen welzijn in huis moet nemen? Dat zou niet echt ethisch zijn, nietwaar?”

“Nee, natuurlijk niet. Maar...”

“Maar niets! Ik ga geen mens nemen zolang ik niet het gevoel heb dat ik haar echt iets te geven heb.”

Faliyah laat zijn schouder los en grijpt zijn pols vast. Ze stopt en dwingt hem om hetzelfde te doen, terwijl ze naar hem toe draait en hem strak in de ogen kijkt.

“Dalnohr, als iemand iets te geven heeft, dan ben jij het wel. Je zou haar perfect verzorgen en ik ken geen betere leraar dan jij. Daarvoor hoef je het absoluut niet te laten. En er is nog iets...”

“Wat dan?”

“Nou, heel simpel: dat mensenmeisje wordt zeker door een van ons meegenomen, dat weet je net zo goed als ik. Kan je er ook op vertrouwen dat deze andere elf hetzelfde in haar ziet als jij? Mij is het alleen opgevallen omdat je mij erop wees. Juist het feit dat jij het wel zag, maakt jou tot de beste meedhar voor haar. Denk daar maar eens over na.”

Verbluft kijkt hij haar aan. Ze laat hem los en samen lopen ze in stilte verder.

Als ze bij Faliyahs boom zijn aangekomen legt ze niet, zoals gewoonlijk, haar linkerhand op zijn borst. In plaats daarvan omhelst ze hem en geeft hem een kus op de mond alsof ze levenspartners zijn. Dan zegt ze bij wijze van afscheid: *“En voor mij zou het een hele opluchting zijn te weten dat je geen tijd zult hebben om te piekeren wanneer ik weg ben.”*